

Hit Man. Asesino por casualidad

Títol original: *Hit Man* **Direcció:** Richard Linklater **Guió:** Richard Linklater, Glen Powell **País:** EUA **Durada:** 115 min **Any:** 2023 **Gènere:** Comèdia, acció **Interpretació:** Glen Powell, Adria Arjona, Retta, Austin Amelio, Molly Bernard... **Música:** Graham Reynolds **Fotografia:** Shane F. Kelly **Distribuïdora:** Diamond Films **Estrena a Espanya:** 07/06/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Gary Johnson (**Glen Powell**) és el paio més buscat de Nova Orleans. Un misteriós assassí a sou... que treballa com a infiltrat per a la policia. Quan trenca el protocol per ajudar una dona desesperada (**Adria Arjona**) que intenta fugir d'un marit maltractador, acaba convertint-se en un dels seus falsos personatges i coquetejarà amb transformar-se en un veritable criminal. (Diamond Films)

CRÍTICA

Richard Linklater omple Venècia de riures amb la seva millor pel·lícula de l'última dècada, amb permís de "Boyhood"

Presentada fora de la competició oficial de la Mostra, la nova pel·lícula del director de Boyhood és una comèdia policiaca que celebra la vida com un joc d'aparences i explora la sinistra naturalesa de l'impuls homicida.

Amb el permís de Boyhood, Hit Man bé podria ser la millor pel·lícula de Richard Linklater des de Bernie, obra en què el cineasta d'Austin va dissecar, en clau humorística, l'odissea real de Bernie Tiede (Jack Black), un home bondadós que va sucumbir tràgicament a la temptació de l'impuls criminal. Ara, a Hit Man, el director de la trilogia de Jesse i Celine torna a acostar-se a la comèdia negra per portar a la pantalla una altra història basada en fets reals. En aquest cas, el protagonista és Gary Johnson, un professor de filosofia que, a les seves hores lliures, i durant molt de temps, va exercir el paper de sicari perquè la policia de Nova Orleans pogués "caçar" gent interessada a contractar un assassí a sou.

[...]

Hit Man s'obre amb una escena en què el personatge de Gary Johnson parafraseja Friedrich Nietzsche mentre convida els seus estudiants a arriscar-se, a viure temeràriament. A continuació, després d'ironitzar sobre l'anodina existència del personatge –un fanàtic de l'albirament d'ocells–, la pel·lícula s'endinsa en un retrat paròdic del delit amb què Johnson s'entrega a la tasca policial, fent-se passar per assassí a sou. A més, a la manera de Waking Life, les classes de filosofia i història social de Johnson permeten a Linklater compartir amb l'espectador, sempre de manera lúdica, generosa i irònica, provocadors reflexions sobre la foscor del subconscient freudià o sobre el valor que les execucions selectives van tenir en la cohesió i subsistència de les primeres societats humanes. Com passava a Bernie, Hit Man s'assenta, sense abandonar mai la lleugeresa còmica, sobre les zones de penombra de l'ètica professional i la moral humana.

El film comença elogiant la capacitat del protagonista per trobar la realització personal a través del joc de disfresses –en el que es podria veure com una celebració de l'exercici actoral–, i després, quan es desplaça a la sala de cinema i als jutjats de Nova Orleans, Hit Man es llança a obrir interrogants sobre la naturalesa de l'impuls homicida. **Com es pot explicar la fascinació del setè art per la figura de l'assassí? Fins a quin punt arriba la familiaritat del poble nord-americà amb l'assassinat a sang freda? O com s'ha de jutjar el complot per a assassinat quan el crim no arriba a cometre's (una pregunta que porta a la ment Minority Report)?** En una de les seqüències més inquietants i alhora desopilatives de Hit Man, Linklater recrea un judici en què una de les persones arrestades per contractar els serveis de Johnson és declarada innocent després que la víctima de l'intent d'assassinat demani, entre plors, clemència per a l'acusat.

Coescrita per Linklater i l'actor Glenn Powell, qui sobresurt en el paper d'assassí d'upa –fent pensar en un hereu del millor Matthew McConaughey–, Hit Man ens reconcilia amb el poder transgressor de la comèdia americana, un gènere que Linklater aborda afegint a la seva fórmula filmica dosis extremes de sensualitat i amoralitat. De fet, si no fos per l'evident empatia que el director de Movida del 76 sent pel seu protagonista, seria temptador situar Hit Man en el radi d'acció del cinema dels germans Coen. Quan el fals assassí inicia un affair, primer sexual i després afectiu, amb una dona que fuig d'un matrimoni tòxic (interpretada per la molt versàtil i magnètica Adria Arjona), la pel·lícula s'aboca a una foscor inèdita en l'imaginari de Linklater; no obstant això, l'autor de Slacker, amb el seu característic accent humanista, se les enginya per acabar convertint Hit Man en una invitació a abraçar la vida amb passió, esquivant el parany de la resignació i lliurant-se a la més pura alegria.

Manu Yáñez – fotogramas.es